

הרב בן ציון מאיר חי עוזיאל
ראשון לציון ורב ראשי לארץ ישראל

ירבו גבולייך בתלמידים

להתרחב למרחקים רחבים בשטח הפעולה בהנהגה ואופקים מזהירים לעתיד הקרוב והרחוק.

שאיפתו הגדולה, מצאה לה מקומה בבית המדרש המורים של "המזרחי" שומאז הוסדו עמד הוא בראש הנהלתו ולו הקדיש את כל מיטב מאמציו וכוחותיו הנפשיים והמדעיים. ונצוצות אורו נכרים לתהלה בקרב כל תלמידיו המרובים בין אלה שהם מכונים הגנים בתור מורים ובין אלה שיצאו ממוסד זה מלאי דעת ויראת שמים טהורה ואהבה צרופה לישראל וקנייניו להיהדות וקדושתה. אולם לא רק בזה הצטמצמו פעולותיו, כי מעין גובע זה ולב מלא שלהבת אהבה לעם, לתורה ולארץ אינו יכול להצטמצם בגבולות מסוימים, ולכן התמסר גם להחייב נוך בכללו החל מגני ילדים ועד בתי-ספר תיכוניים של "המזרחי" שבארץ בעמדו בראש וועד המפקח של החינוך "המזרחי" שהוא לוחם את מלחמת קיומו ומשפר משכלל ומרחיב את גבולותיו במספר בתי-הספר ובתוכן למודיו. בכלל אפשר לומר בקצרה, החינוך "המזרחי" בכל ענפיו מצא את האיש הנאמן וראוי לו ובאותה המידה מצא גם הוא את שדה העבודה לשאיפתו ומשאת נפשו.

עבודת אהבה זאת שהיא שעשועיו בחיים, היא מאמצת את כוחותיו הגופיים בדלותו והיא מגבירה את מרצו הכביר שאינו יודע ליאות.

חזק ואמץ בעבודתך הקדושה לאורך ימים טובים ונעימים ועיניך תחזינה בגאולת ישראל ובנין אפריון.

חן ואהבה אצילות הרוח זכות המחשבה ותם לב, אישיותו המקסימה של סופר מורה מדריך ומחנך זה, משכה אותי אליו כחבלי אהבה ונאמנים, ורגשי הוקרה מרוב בים מאד. ואודה ולא אבוש שהרבה למדתי מחברתו הנעימה והדרכתו התבונית בהוראה, ותפיסתו הרחבה והעמוקה, מקיפה וחודרת במכמני היהדות ואוצר גנוזיה של תורת היהדות ותולדות ימיה.

עובדה מאלפת ומציינת היא זאת, שסוף פר וותיק זה בחר לו באחת מיצירותיו הספרותיות המוצלחות ביותר את אישיותו הנפלאה של מאיר עיני ישראל בהלכה ואגדה פרשנות המקרא והתלמוד, הוא רבנו שלמה יצחקי ז"ל, וכוכבה המזהיר של תורת ישראל בכל ענפיה לדורו ולדורות עולם, והוא גם המורה הוותיק של ספרות ישראל בסגנונו המדויק והמלוטש בבחינת מועט המחזיק את המרובה.

מהאור הגנוז זה שאב לו סופרנו המכובד ניצוצות אורה מרובים, שהם עצבו את דמותו הנהדרה ויצרו את סגנונו הספרותי, המדויק והמלוטש, שבו הוא מצטיין, ואור גנוז זה שהתעצב בנשמתו ודמות דיוקנו הוא אשר הכין אותו לתפקידו הנעלה ורב התועלת בשדה החינוך וההוראה.

עוד בהיותו מורה בבית-המדרש למורים של חברת "עזרה" רכש לו הוקרה וחיבה גדולה מאוד בקרב כל חבריו המורים, ואמון ואהבת כל התלמידים החל מבית-המדרש למורים וגמור בכל התלמידים בכלל ובכלל הנוער המלומד והמשתלם, אבל חוג זה לא נתן סיפוק למשאת נפשו השואפת

במלאת ששים שנה לאחד המיוחד בחבר הסופרים והמורים הוותיקים בירושלים הבירה הוא ידידי וחביבי מר א. מ. ליפ" שיץ יצ"ו מתעוררת בי השאלה ששאל אחד מקדמונינו: "אילן אילן במה אברכך?" כי רבות רבות הן פעולותיו הכבירות של סופר ומורה צנוע זה בשדה הספרות, החיי נוך וההוראה, שהן נובעות מהשכלתו רבת הענפים והגוונים ואהבתו הכבירה להרבעת תורה ומדע בכל שדרות העם בכלל ולחיי נוך הנוער בדרכי התורה הישראלית וצבי יונו המפואר של עם ישראל, והערכה היחידה והכוללת, שאני מוצא להביע במקרה זה היא הברכה הקדומה שבפי קדמוני גינו לאמר: ירבו גבולייך בתלמידים, בתלמידים שהם שאבו ממעין פרי עטף הספרותי, שכל דבריהם הם קב ונקי ומ"תלמידים הרבים מאד מאד שומעי לקחך היום יומי והרצאותיך התורניות המדעיות הנשמעות כפעם בפעם, בחוגים מסויימים של ציבור שלומי אמוני ישראל בנושאים תורניים ומדעיים, השומעים בצמא את דבריך, זכות גדולה היתה לי לשבת במחיצתו של ידידי ומכובדי זה מאז עלותו ארצה ישראל בשבתנו יחד בפונדק אחד בבית מדרש המורים ומדרש הרבנית שעל ידו מיסודה של חברת העזרה בירושלים, שאני הייתי בה אחד המורים, שזכות קרובה זאת נתנה לי הזדמנות יפה ונעימה להכיר פנים וליהנות מזיו אורו של סופר עמקן זה, ולהכיר על ידי כך חכמתו המרובה, תבור נתו הגדולה ומדותיו התרומיות והנעלות מאד, המשתקפות בדמות דיוקנו המלאה